

POJĎTE K NÁM NA NÁVŠTĚVU

Sedím tady. Tady před oknem, ze kterého je stále stejný pohled jako před třemi lety. Počkat! Jo, už je to tak. Před třemi lety jsme se přestěhovali a stále objevuji něco nového. Ale ten pohled na podzimní lípu uprostřed návsi je stále stejný. Připomíná mi spoustu zážitků a momentek, které se nám přihodily...

Náš dům byl jedna velká zbořenina. Ale s kreativním myšlením mojí mamky a kutilskými schopnostmi taťky vznikl krásný a útulný domeček. Jenomže, co všechno jsme si prožili při rekonstrukci? Ani si nedokážete představit, jak moc velký podíl má na jednu nesmrtelnou momentku z našeho fotoaparátu třeba montážní návod z obchodu Ikea. Otevřete-li návod, uvidíte dvě postavičky. Jedna sestavuje nábytek a druhá přihlíží s rukama v bok. No, mamka zaujala natrvalo pozici přihlížejícího. A musí se uznat, že jí nejen dodržuje, ale nikdy si na svou funkci nestěžovala.

Za čistotu a pořádek vděčíme mamce. Je takový náš organizátor a mozek rodiny. Ovšem se na její účet také často pobavíme. Například, když komolí slova a někdy celé věty. Pokud řekne: „Prosím tě, podej mi koš a ty papírky vyhoď do vysavače“... už si to dokážeme přeložit. Jednou dokonce po taťkovi vyžadovala, aby ty ručníky dal do vany, až vyleze z pračky. No uznejte, že takové úkoly lze jen stěží vykonat.

Jistě je nezbytnou nutností nám připomínat, jak jsme nepořádní a jaká jsme „čuňata“. Tedy přímo takhle to neřekne (i když k tomu málokdy chybí), ale vyjdeme z toho jak ti vepři ve chlěvě. Vypadá to asi nějak takhle: Klapne klika hlavních dveří, za kterými netrpělivě čeká naše fenka Jessie. Klasicky se ozve: „No ahoj, Jessie, ahoj.“ A hned v zápětí: „Ach bože, přijedu domů a ani si neumím srovnat boty. Sotva otevru dveře a bordel! I kdybychom ty botníky měli tři, tak vždycky ty boty budou jinde, než mají být!!!“ Ale vím, že by to mamka jen tak nenechala a všechny boty s těmito slovy srovnává. Taťka za jejími zády dělá Hurvínka. Dělat Hurvínka znamená převalit oči a zdržet se komentáře, protože jakýkoli dodatek by to jen zhoršil a nastala by dlouhá debata o tom, jak jsme nepořádní a místo toho, aby si mamka odpočinula po práci, tak musí po nás uklízet. Víme ale, že to myslí dobře.

Maminka mi připomíná kmen. Nebo kořeny? Možná obojí. Na ní je postaven celý běh rodiny a zároveň to všechno udržuje a dává nám určitý řád.

Taky u nás doma probíhá upřesňování o tom, po kom jsem. Pokud donesu ze školy jedničku, nastávají slova mamky: „No ty jsi celá po mně!“ Vezmu-li si další příklad, kdy třeba dojdu do obýváku a řeknu, že ty třísky na zatopení jsou naštipané, ozve se taťka dřív, než se mamka stačí nadechnout a hádejte, co řekne? „No celý tatínek!“ Oznámi provokativním tónem s lehkým úsměvem na tváři.

Někdy se však rodiče nemohou dohodnout, po kom vlastně jsem....protože často slyším „po kom to dítě je?“ Když není něco uděláno podle jejich představ, „zřikají“ se mě oba a rázem mamka tvrdí, že jsem po tatkově a naopak. Tak si potom vyberte!

Není to vždy jednoduché. Tatka si třeba nedokáže zapamatovat, do které třídy vlastně chodím. To je pak při vyplňování nějaké přihlášky: „V jaké jsi třídě? 6.C,D...?“ „Ne, chodím do 6.A,“ odpovídám s klidem. A jak zní tatkově zdůvodnění, že nezná tak základní data? „Ono se to každý rok mění, kdo si to má pamatovat?“

Další takovou věcí je například tatková snaha být vtipným. Tento projev má další rozdělení a to slovní, obličejové a taneční. Obličejový je již zmíněný Hurvínek. Tatka umí vyvinout takové obličejové, že to kolikrát hlava nebere, stejně jako taneční kreace. Nedej bože, aby někde hrála stará archivní hudba, jako například Michal David a jeho píseň Céčka... Tatínek se začne parodicky a „vtipně“ různě kroutit a natřásat.... Slovní, to ani nemusím zmiňovat, protože náš tatka reaguje snad na každou otázku či připomínku okamžitě vtipnou odpovědí.

Větvě Lípy se nemohou věčně schovávat za svá srdíčka lístků. Jednou se odkryjí. Když se zadívám do větví, občas najdu veselý obrazec. Tak proč neodkrýt pár lístků...?

Nemůžu zapomenout ani na bráchu. Uznávám, že mezi námi vládne sourozenecká rivalita. Občas si ale říkám, že není zase tak hrozný bratr, jak se mi někdy pozdává. To se ale do 24 hodin klidně obrátí o 180 stupňů. Ale je fakt, že spíš vládnou ty dny, kdy si říkám: „Už jen 2 roky. Odmaturuje, pojedete na školu do Prahy a já budu mít klid.“

I když už teď je pro své koníčky věčně v tahu, ale přesto. Většinou po něm zůstane jen prázdná lednička, hora nádobí a přeplněný prádelní koš. To vše mamku dělá vysloveně šťastnou a pak si s ní klidně jděte povídat! Bude to zajisté příjemný a klidný rozhovor, co myslíte?

Ale zase, co bych mohla chtít po sedmnáctiletém bratrovi?

Padající listí. Napadá mě.... Těm lístečkům je jedno, kam si spadnou, co udělají a kdo tím bude omezen. I přesto je mám moc ráda, protože nám přináší podzim, který dělají barevný a krásný.

Ať už je všechno, jak je, jsme to prostě my, jsme rodina a je nám dobře. Vycházíme spolu, i když to sem tam někde skřípne, ale bez toho by to nebylo ono. Hodně se doma nasmějeme a užíváme si tepla „rodinného krbu“.

A tak už nezbyvá nic jiného než říct: „Pokud jste se nezalekli, přijďte k nám na návštěvu.“

Klára Müllerová, 6.A